



ת"פ 39248/11/16 - מדינת ישראל נגד שלמה שושני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 39248-11-16 מדינת ישראל נ' שושני

בפני
בעניין: כבוד השופט עמית פרייז
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה שושני

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם. מדובר באירוע מיום 20/8/16, שתחילתו בכך ששני קטינים בני 11 שנים לערך שיחקו במשחק בטלפון נייד תוך כדי שהרעישו, וזאת בסמוך לבניין בו התגורר הנאשם. בעקבות זאת הנאשם יצא מדירתו, אחז בידיהם, ולאחר מכן בצוואריהם, של הקטינים, ו"הוביל" אותם תוך כדי הליכה אל הצד השני של הכביש מחוץ לשטח הבניין.

המחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לשאלה האם יש מקום להותיר את הרשעת הנאשם על כנה או לנקוט בצעד החריג בעניינם של נאשמים בגירים, והוא ביטול ההרשעה. לעניין זה יש להידרש כמצוות הפסיקה (בעיקר ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**), מחד לאינטרס הציבורי בהותרת ההרשעה על כנה, ומאידך למידת הפגיעה הצפויה לנאשם ככל שיורשע.

בענייננו מדובר בעבירה של תקיפה סתם, כאשר זו בוצעה כלפי שניים. יתר על כן, קורבנות התקיפה היו קטינים. מעבר לכך, המדובר בקטינים שהינם ילדים, אם כי על סף גיל נוער, כאשר בעת האירוע הנאשם היה בן 39. היינו, קיים פער גילאים משמעותי בין התוקף למותקפים, שאינו רק כמותי אלא במובהק הינו איכותי.

בד בבד המדובר בתקיפה שבוצעה על ידי הנאשם ללא כל שימוש באמצעי שהוא. בנוסף, לא דובר בהפעלת כוח מתפרץ כלפי המותקפים אלא שהתקיפה התמצה באחיזתם. אמנם דובר באחיזה אף בצוואר, אך הדברים לא הוגדרו כחניקה, בניגוד לנוסחו המקורי של כתב האישום.

בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם לא נטען כי מעשיו של הנאשם גרמו לנזקים פיזיים למותקפים, כאשר גם בעניין זה יש לתת את הדעת על השמטת טענות לכך בנוסחו המקורי של כתב האישום. בד בבד, אמו של אחד הילדים המותקפים העידה אודות נזקים לטווח ארוך שלדבריה נגרמו לו. יש להתייחס בזירות לדבריה, בל יאומץ מהם מידע



אשר סותר את האמור בכתב האישום המתוקן בו הודה והורשע הנאשם, תוך שימת לב לכך שכאמור נוסחו רוכך לעומת כתב האישום המקורי. בשים לב לכך, קביעת ממצא בדבר מכאובים בצוואר מהם סבל לדבריה הקטין, עשויה להוות סתירה לכך שמכתב האישום המקורי הושמט עניין של כאבים בצוואר, ועל כן לא אוכל לקבוע ממצא שכזה.

עם זאת אין מניעה לקבל דברי האם לעניין תיאור מצבו נפשי של בנה המותקף בחודשים שחלפו מאז האירוע. המדובר בחרדה ממבוגרים ופחד להישאר לבד בבית. על כן הילד מטופל עד היום על ידי פסיכולוג. תיאור חרדות זה והטיפול הנדרש לו בהחלט עשויים להתיישב עם האירוע בו עסקין ועל כן להיחשב כתוצאה ממנו. כמו כן מסרה האם כי בנה חווה התדרדרות חדה בלימודים, אך לעניין זה עשויים להיות הסברים אחרים, ועל כן לא אוכל לקבוע זאת כתוצאה של האירוע.

בד בבד יש לזכור כי בשים לב לכוח הלא משמעותי שהפעיל הנאשם באירוע כלפי הקטינים, וזאת בזמן קצר מאד כך נראה, קשה לומר שמצבו הנפשי של הילד כמתואר לעיל היה תוצאה הכרחית של האירוע, ואף סביר לומר שמלכתחילה ההסתברות לכך שזהו הנזק שייגרם לא היתה גבוהה. ברור כי הנאשם אחראי לכך בשים לב לעקרון "הגולגולת הדקה", אך בפן העונשי יש לתת לעניין הנזק משקל מוגבל יחסית.

יש לתת אף את הדעת על כך שהנאשם לא תקף את הקטינים באופן סתמי. הרעש שהקימו טרד את מנוחתו, בשעת מנוחה, כאשר קיים רקע של רעשים מצד גורמים כאלה ואחרים שלא טופלו להבנתו של הנאשם בדרכים המקובלות. אין בכך בכדי להוות כל הצדקה למעשיו של הנאשם, שכן אין כל מקום לאלימות מכל סוג שהוא כלפי כל אדם, בוודאי ילד, בשל נושא כהקמת רעש ואף נושאים משמעותיים יותר, ודומה כי גם הנאשם ער היטב לכך. אולם במישור העונשי, ניתן להעלות על הדעת בהקשר של שאלת הרקע מקרים חמורים יותר.

לאור כל המפורט לעיל באשר לנסיבות העבירה, סבורני כי ביטול ההרשעה במקרה זה לא יביא בהכרח לפגיעה בלתי מידתית באינטרס הציבורי. בד בבד, עדיין לא ניתן לומר כי מדובר בנסיבות הקלות ביותר לעבירה בה עסקין, כך שניתן להעלות על הדעת מקרים קלים יותר של תקיפה סתם בהקשר של נסיבות הביצוע שלה, וכן תקיפה סתם שלא הובילה לנזקים כלל. על כן כדי להצדיק ביטול הרשעה במקרה זה, סבורני כי יש להצביע על פגיעה של ממש בעתידו של הנאשם כתוצאה מהרשעה.

הנאשם, כיום בן 41, נשוי ואב לשתי בנות, ונעדר עבר פלילי. הנאשם הודה בביצוע העבירה, חסך זמן שיפוטי ואת העדת הילדים. בבית המשפט הוא הביע חרטה והתנצלות על המעשים, כאשר באופן דומה התבטא בפני קצינת המבחן. לדבריו הוא אף רצה להתנצל בפני הילדים בסמוך לאירוע. קצינת המבחן התרשמה שהנאשם הינו אדם שמתפקד באופן תקין במישורי חייו השונים, כשביצוע העבירה אינו מאפיין את התנהלותו בדרך כלל, והסיכוי להישנות עבירת אלימות מצידו הוערך כנמוך. הנה כי כן, עסקין באדם נורמטיבי, שהעבירה מהווה חריג בולט לנוף חייו.

כעולה ממסמך שהוגש וסומן נע/1, הנאשם עובד מזה למעלה מתשע שנים כמהנדס מערכות חומרה בחברה שמעניקה שירות בין היתר לתעשיות הביטחוניות, כאשר הנאשם נוטל חלק פעיל בשירות ללקוחות מיוחדים אלה. ממסמך זה עולה



כי אישום (ככל הנראה הכוונה לרישום) פלילי של הנאשם, יהווה קושי בהתקשרות החברה עם לקוחות מסוג זה, וישפיע על תרומתו של הנאשם לחברה.

יוצא אפוא, שבמקרה של הרשעה, הנאשם לא צפוי לאבד את מקום עבודתו הנוכחי, בו הוא עובד (בהצטיינות) מזה שנים לא מעטות, אלא שהתקדמותו במקום זה תפגע, וייתכן אף שמקצועית ייסוג לאחור. אין להקל ראש בכך, אך עדיין ניתן להעלות על הדעת נזק משמעותי יותר ביחס למקום העבודה. יתר על כן, אף אם מרצון הנאשם או שמא מרצון המעסיק (על אף שהדברים לא התבטאו בנע/1), ההרשעה תביא לסיום עבודתו הנוכחית של הנאשם, עדיין לא תיגרם לו חסימה ענפית בשים לב לטיב עיסוקו, אשר לא מחייב רישיון שהתנאי לו הוא העדר הרשעה, ואשר הינו רחב דיו בכדי להשתלב בתפקיד שאינו מצריך עבודה מול גופים מוסדיים. על כן, קשה לומר כי הרשעה תביא לפגיעה שעולה כדי פגיעה של ממש בעתידו של הנאשם.

בשים לב לאמור, בסופם של דברים, באיזון בין מאפייני העבירה לבין מאפייני הפגיעה בעתידו של הנאשם, לא סברתי כי זהו המקרה לנקוט בצעד החריג של ביטול ההרשעה. על כן, אני מותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

באשר למתחם הענישה, הרי מאפייני האירוע בו עסקין פורטו בהרחבה, כאשר מאפיינים אלה הובילו לכך שהצבעה על פגיעה משמעותית יותר בעתיד הנאשם היתה מאפשרת ביטול הרשעה. משכך, אני רואה כיצד ניתן לקבל את עמדתה העקרונית של התביעה לפיה מדובר במתחם שצריך לכלול בכל מקרה רכיב של מאסר בפועל. אלא, הרף התחתון מאפשר הסתפקות במאסר מותנה, לצד רכיב מוחשי כלכלי. הדברים אף עולים בקנה אחד גם עם הפסיקה הנוהגת בעבירות אלימות עם מאפיינים דומים במשקלם.

לא בכדי לא נקבתי ברף העליון, שכן בענייננו הנאשם ראוי לכך שעונשו יהיה ברף התחתון. זאת נוכח כלל אפיון דפוס חייו והתנהלותו כפי שנעשה לעיל. באשר לתוכן הרכיב הכלכלי, סבורני כי במשפט זה יש להסתפק בקנס לא גבוה, ולהימנע מהטלת פיצויים.

למסקנה זו הגעתי לא משום אי זכאות הילד לגביו ניתנה עדות האם, לפיצויים, אלא דווקא משום זכאותו. למדתי מעדות האם כי בכוונתם להגיש תביעה אזרחית בעניין, וייתכן שבינתיים אף הוגשה. בבירור תביעה זו ניתן יהיה להידרש לנושאים שלא ניתן היה ללבנם במשפט זה, הן בשאלת זיהוי היקף הנזקים שנגרמו לילד, הן בשאלת הקשר בינם לבין האירוע, והן באשר לאומדנם בסכום פיצוי הולם. בנוסף, ייתכן שאף ביחס לילד השני יתקיימו הליכים אזרחיים, כאשר מכל מקום אין בפניי נתונים לגביו על כל נזק שהוא באופן המצדיק פיצוי.

על כן באופן חריג סברתי כי זהו אינו המקום לחיוב בפיצויים מכוח דיני העונשין, וכאשר הנאשם צפוי להיות מחויב בפיצויים אזרחיים, יש להביא בחשבון זאת אף לעניין גובה הקנס. מעבר לכך, כאמור בדיון בשאלת ההרשעה, הנאשם עשוי לשלם מחיר תעסוקתי מסוים עקב ההרשעה, דבר שעשויה להיות לו אף משמעות כלכלית.

אשר על כן הריני גזור על הנאשם את העונשים הבאים:



א. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום שימוע גזר הדין, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירה שעניינה תקיפה.

ב. קנס בסך 1,000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו אם הקנס לא ישולם. הקנס ישולם עד ליום 15/5/18.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בלוד בתוך 45 יום מעת שימוע גזר הדין.

ניתן בלשכה, בהעדר הצדדים. שימוע יבוצע במועד שתואם מראש.

29.3.2018